EROSCOP

Meredith Wild

Atracție fatală

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

Capitolul 1

BOOKZONE

— Nu-mi vine să cred că o iau de la capăt, am spus eu.

Blake m-a cuprins pe după umeri. M-a tras mai aproape de el și m-am relaxat, învăluită în căldura lui familiară. Am ieșit din clădirea companiei sale și am pornit-o în lungul străzii, depășind câteva șiruri de case. El s-a aplecat și m-a sărutat liniștitor pe obraz.

— Fără șmecherii de data asta, îți promit.

Am râs și mi-am dat ochii peste cap.

— Acum nu mai am nicio grijă!

Aproape că-l credeam. Ultimele câteva săptămâni fuseseră încărcate de emoții, dar ceva se schimbase între noi. N-aveam decât să glumesc, însă Blake îmi câștigase încrederea. După toate protestele înfocate și încercările mele disperate de a mă împotrivi sentimentelor pe care le aveam pentru el, îl lăsasem în sfârșit să-mi pătrundă în suflet. Cel puțin în mai mare măsură decât lăsasem vreodată pe oricine altcineva și simțeam că în viața mea nu făcusem o alegere mai potrivită.

Blake mi-a aruncat un zâmbet poznaș.

— Nu-ți face griji! În niciun caz n-aș fi putut-o convinge pe Fiona să mai facă vreo manevră.

Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni pescărești albi și o bluză fără mâneci, din șifon bleumarin, Fiona ne aștepta lângă intrarea unei cafenele cam demodate. Ne-am oprit chiar în fața ei. Pe firma de deasupra era gravat numele *Mocha*. O tânără clientă a deschis brusc ușa, iar din interior s-au revărsat arome intense de ciocolată și cafea proaspăt măcinată, ce m-au umplut de încântare. Aproape că uitasem de misiunea noastră inițială, când Fiona ne-a îndrumat înspre o ușă de lângă local, pe care nu scria nimic.

— Mergem sus.

Ne-a condus de-a lungul unei scări înguste, până la etajul al doilea.

— Cine deține clădirea, Fiona?

Încercam să las impresia că fac conversație, dar pe cine păcăleam eu? Faptul că ne aflam la doar câțiva pași de o sursă constantă de cofeină era deja un avantaj important, însă Fiona știa ce părere aveam despre ideea de a închiria de la Blake sau de la una dintre filialele sale. Mă încredeam în el, dar asta nu însemna că nu era în continuare hotărât să se implice în cele mai mici detalii ale afacerii mele, ori de câte ori i s-ar fi ivit ocazia.

Blake era plin de contradicții. Putea să fie dulce și sfâșietor de tandru acum, iar în clipa următoare să mă facă să clocotesc de furie, cu tendința lui obsesivă de a mă controla. Era în stare ca ziua să se amestece al naibii de mult în gestionarea treburilor legate de compania mea aflată în plină dezvoltare, pentru ca apoi, de cum intram seara pe ușă, să mi-o tragă până ce nu mai știam de mine. De acord, uneori aveam nevoie de amândouă, dar încă nu știam sigur ce să cred despre influența asta hotărâtoare pe care o avea în viața mea. Mă speria ideea de a-l lăsa să se apropie de mine, dar învățam să fiu mai deschisă și să mă încred cât puteam de mult în el.

În ziua aceea, o parte din mine (partea care simțea nevoia să se desprindă de Blake, să-și păstreze independența față de el) își dorea să fie absolut sigură că nu avea să mă tragă iar în piept.

— Pot să te asigur că Blake n-are nicio legătură cu proprietarul clădirii, m-a liniștit Fiona.

Toate bune și frumoase, dar nu trecuse mult de când tot ea mă convinsese să închiriez un frumos apartament proaspăt renovat, aflat în același bloc în care Blake era nu doar proprietar, ci și locatar. Firava graniță dintre viețile noastre personale și afacerile pe care le aveam era și așa prea neclară. De data asta, nu voiam să mai cedez.

— Mă bucur să aud asta.

Fiona a băgat mâna în poșetă. În ciuda îndoielilor pe care le aveam, eram din ce în ce mai nerăbdătoare. Ea a descuiat ușa și am intrat unul după altul. Încăperea era lungă, dar mică, cel puțin în comparație cu a lui Blake. Lăsând la o parte mucegaiul și nevoia stringentă de a fi curățat de către o echipă de profesioniști, locul promitea. În spatele meu, Blake a scos un oftat.

— Fiona, zău așa! N-ai reușit să găsești nimic mai bun?

Sora lui i-a aruncat o privire iritată.

— Am discutat cu Erica despre bugetul ei și asta e o variantă convenabilă, ținând cont de adresă și de dimensiuni. Evident că are nevoie de ceva dragoste și îngrijire, dar trebuie să recunoști că spațiul are potențial.

Am cercetat îndelung interiorul, imaginându-mi numeroasele posibilități. Fusesem atât de ocupată să-mi țin afacerea pe roate, lucrând din apartamentul meu și făcând în același timp angajări, încât nici nu apucasem să mă bucur de mutarea asta. Însă avea să fie distractiv.

— Îmi place la nebunie podeaua din lemn.

— E murdară.

Blake și-a târât talpa unui pantof pe dușumea, lăsând o dâră subțire în praf.

— Ai puțină imaginație, Blake! Trebuie doar să facem curat și, cu câteva îmbunătățiri, încăperea asta cu siguranță ar căpăta aerul unui atelier stilat.

— Exact. Pereții din cărămidă aparentă nu se demodează niciodată.

— E cam vechi, a strâmbat Blake din nas.

Am râs și l-am lovit ușor peste umăr.

— Arată-mi o clădire din Boston care să nu fie veche.

Locul nu se putea compara cu sediul modern, proaspăt renovat, al Grupului Landon, dar eu aveam așteptări modeste și realiste. Starea actuală a interiorului lăsa mult de dorit, dar cu muncă susținută și câteva adăugiri îl puteam face să meargă.

Ne-am oprit în fața ferestrelor uriașe, ce dădeau înspre stradă. Un freamăt de entuziasm mi-a cuprins trupul. Faptul că-i dădeam afacerii mele propria ei adresă era un moment crucial și făcea ca tot ceea ce obținuserăm până atunci să pară mult mai autentic.

M-am întors pentru a studia reacția Fionei.

— Cred că-mi place. Tu ce părere ai?

Ea a strâns din buze și s-a uitat în jur.

— Prețul e acceptabil, iar termenii contractului de închiriere îți oferă posibilitatea de a te dezvolta. Una peste alta, eu aș zice că e o afacere bună. Te vezi muncind aici?

— Da.

Am zâmbit, căpătând și mai multă încredere în abilitățile ei de agent imobiliar. La urma urmei, aveam nevoie de un spațiu de lucru confortabil și accesibil pentru noii membri ai echipei Clozpin, rețeaua socială dedicată modei pe care o construisem de-a lungul ultimului an.

— Lasă-mă să dau câteva telefoane și să văd dacă pot să mai scad prețul pentru tine. Fiindcă Blake are dreptate, spațiul ăsta e cam murdar. În plus, dacă ai de gând să-l îmbunătățești, asta ne oferă un avantaj în cursul negocierii.

Fiona și-a scos telefonul și a ieșit pe hol, lăsându-ne din nou singuri.

— Pe mine nu m-ai întrebat ce părere am.

Blake mi-a zâmbit strâmb.

— Asta pentru că știu deja care e părerea ta.

— Eu ți-aș putea oferi o suprafață de două ori mai mare și nici măcar n-ar trebui să ieși din clădire ca să vii să mă vizitezi. În plus,

ai primi prețul pentru iubite, pe care cred că-l vei considera fără egal în partea asta a orașului.

Amestecul nepoftit al lui Blake în toate cele era o cauză pierdută. Sigur, el avea o fire dominantă, obsesivă și al naibii de insistentă, dar în cele din urmă era genul de om care rezolvă probleme. Ori de câte ori cei dragi lui dădeau peste câte un necaz sau aveau nevoie de ceva, Blake le sărea în ajutor, fără a precupeți niciun efort.

— Îți sunt recunoscătoare pentru ofertă. Pe cuvânt. Dar independența n-are preț, Blake.

Mai avuseserăm discuția asta și intenționam să rămân pe poziție. Trebuia să aibă încredere în mine, în faptul că voi reuși pe cont propriu să fac treaba să meargă. Era nevoie ca încrederea să fie reciprocă.

— Poți să-ți păstrezi independența. O să consemnăm totul în scris.

— Din experiența mea, consemnatul în scris nu face decât să mă oblige la a fi dependentă de vastele tale resurse pentru o perioadă minimă de timp.

Blake deja mă legase de el printr-un contract de închiriere pentru apartamentul meu, valabil un an, deși încă nu încasase niciunul dintre cecurile pe care i le dădusem pentru chirie.

— Consideră că e o formă de a ține chiria sub control. Ți-ai putea asigura prețul pentru iubite într-un contract pe, să zicem, douăzeci de ani, apoi am putea negocia pornind de la asta.

M-a cuprins în brațe, strângându-mă tare la pieptul lui, apropiindu-și buzele la câțiva centimetri de ale mele. Inima-mi bătea cu putere. Discuția depășea nivelul obișnuitelor noastre tachinări, în timpul cărora fiecare încerca să fie mai isteț decât celălalt. Eram împreună de doar câteva săptămâni și el deja se gândea la o relație pe termen lung? Buzele mi s-au întredeschis în timp ce mă chinuiam să-mi umplu plămânii cu aer. Vorbele lui Blake și apropierea de el făceau să se învârtă de nenumărate ori lumea cu mine. Nimeni nu mai

avusese vreodată un asemenea efect asupra mea și, treptat, învățam să mă bucur de suișurile și coborâșurile prin care treceam alături de el.

— Frumoasă încercare, am șoptit.

El a gemut, apoi mi-a acoperit gura cu a lui. M-a luat în stăpânire cu gesturi blânde, dar perseverente, ațâțându-mă cu scurte dezmierdări ale limbii.

— Mă înnebunești, Erica!

— Oh? am șoptit eu, încercând să nu gem în timp ce aerul îmi părăsea trupul.

— Da, în toate felurile posibile. Hai să plecăm de aici! Fiona poate să pună și singură actele la punct, dacă ești hotărâtă să închiriezi haznaua asta.

M-a apucat de șolduri și m-a prins între corpul lui puternic și zidul din spatele meu. Nu știam de ce mă tot lipea de suprafețe dure, dar îmi plăcea al naibii de tare. Mi-am strecurat mâinile în părul lui și l-am sărutat neajutorată, pierzându-mă cu foarte multă ușurință în îmbrățișarea lui. Cât era ceasul? Unde trebuia să fiu mai târziu? Recapitulam în minte toate obstacolele care s-ar fi putut afla între mine și a fi dezbrăcată alături de Blake. Coapsa lui și-a croit drum între picioarele mele, apăsând exact atât cât trebuie pentru ca încrețitura blugilor să mă maseze prin țesătura chiloților.

— Oh, Doamne!

— Jur că, dacă ar exista o suprafață curată în sediul ăsta, ți-aș trage-o chiar aici, pe loc.

Am chicotit.

— Ești obraznic!

Ochii lui s-au întunecat.

— Nici n-ai idee.

— Hm-hm!

Fiona stătea sprijinită de cadrul ușii, privindu-ne uimită. Blake s-a retras brusc, lăsându-mă amețită și, preț de câteva clipe, dezorientată. Pentru prima dată de când îl știam, l-am văzut îmbujorându-se

în timp ce își trecea degetele prin păr, aparent rușinat de faptul că fusese prins sărutându-se de față cu sora lui mai mică.

— Dacă ați terminat, eu am reușit să scad prețul cu încă două sute de dolari. Putem să luăm o hotărâre sau vreți să mai vedeți și alte locuri din diverse părți ale orașului?

Mi-am îndreptat spatele și am plecat de lângă Blake, pentru a mă alătura Fionei, deoarece știam că, cu cât era mai mare distanța dintre noi, cu atât mai limpede puteam să gândesc.

— Hotărârea e luată. Hai să trecem la treabă!

*

— Ești nouă în cartier?

Roșcata pieptoasă care îmi aducea două cafele aburinde, cu lapte și aromă de *creme brulée*, mi-a întrerupt șirul gândurilor tocmai în timp ce-mi verificam, cu o grijă obsesivă, e-mailul.

— Oarecum. Am închiriat spațiul comercial de la etaj.

— Marfă! Eu sunt aici de câțiva ani. Am deschis cafeneaua împreună cu părinții mei, dar ei s-au retras din activitate, așa că acum am rămas doar eu și echipa.

— Uau, felicitări! Nu mi-am dat seama că tu ești proprietara.

O mai văzusem de câteva ori de când începusem să cercetez cartierul ca să învăț drumul spre serviciu. Recunosc, eram peste măsură de nerăbdătoare să mă mut în noul birou, iar aromele îmbietoare ce veneau dinspre cafeneaua Mocha mă atrăgeau înăuntru în mod regulat.

— Majoritatea oamenilor nu-și dau seama. Sunt destul de surprinși când cer să discute cu un șef și mă au în față tot pe mine.

Am râs amândouă, iar eu i-am întins o mână.

— Sunt Erica.

— Simone. Astea sunt din partea casei.

— Grozav, mulțumesc!

— Pentru nimic.

Tânăra s-a întors agale către bar, dezvăluind un trup ale cărui curbe până și eu le invidiam. Simone era o prezență plăcută în local și făcea o cafea cu lapte excelentă, așa că îți venea greu s-o uiți. Clienții din jurul meu au urmărit-o cu privirea până când s-a ascuns în siguranță în spatele tejghelei.

Liz a intrat pe ușă și m-a găsit așezată la masa mea.

— Uau, ce bronz bestial ai! am exclamat, admirându-i capacitatea de a arăta precum un manechin dintr-un catalog, deși, probabil, depunea foarte puțin efort pentru asta.

Nu știu cum se face, dar părul ei blond fără cusur, tuns în stil bob, arăta chiar mai luminos decât ultima dată când ne întâlniserăm la o cafea. Eu aveam părul strâns într-un coc neglijent și purtam o pereche de blugi foarte dragi mie și foarte uzați, împreună cu un maiou vopsit artizanal, fiind pregătită să fac curățenie în viitorul sediu al firmei, înainte să ne sosească mobila.

— Mersi! Barcelona a fost uimitoare. Trebuie să mergi acolo cândva. Părinții mei au închiriat o vilă și practic mi-am petrecut tot timpul pe plajă. Fericire absolută!

— Sună uluitor!

— Și tu ce-ai mai făcut?

Liz a luat o înghițitură din cafeaua ei cu lapte.

— Am primit finanțarea pentru afacere, așa că am găsit un sediu, iar acum renovez și fac angajări.

— Sfinte Sisoe, felicitări!

— Mersi!

— Pentru ce posturi angajezi?

— Avem doi programatori noi, dar mă cam chinuiesc să găsesc un director de marketing. Încă nu m-a dat nimeni pe spate, însă o să am curând nevoie de un om. Nu pot să joc și rolul ăsta, pe lângă toate celelalte treburi de care mă ocup.

— Oh, Doamne, cunosc persoana perfectă!

Liz a bătut din palme și a început să scotocească prin poșetă.

— Da?

— Prietena mea, Risa. Ultimele câteva veri a lucrat pentru o companie de marketing. A terminat facultatea în același timp cu noi, iar acum își caută o slujbă. E înnebunită după modă. Ți-ar plăcea foarte mult de ea.

Am ridicat din sprâncene. N-aș fi putut spune că eu *adoram* moda. Sigur, conduceam o rețea socială dedicată subiectului, însă pentru mine era doar o afacere. Obsesia pentru modă era specialitatea lui Alli, dar, de vreme ce tocmai pe ea o înlocuiam, poate că merita să stau de vorbă cu fata aceea.

— Încerc să-mi înlocuiesc partenera de afaceri, care s-a mutat cu serviciul la New York, așa că ar trebui să fie dispusă să-și asume multe responsabilități în schimbul unui salariu modest, de începător. Nu e tocmai o slujbă de vis.

Liz a scuturat din cap, aparent netulburată.

— De fapt, sună perfect. Ar trebui să discuți cu ea. S-ar putea să mă înșel în privința a ceea ce caută, totuși n-ar strica să luați legătura. Nu se știe niciodată.

Am ridicat din umeri.

— În regulă, însă nu pot să-ți promit nimic, OK?

— Absolut. Îmi e prietenă, dar nu suntem foarte apropiate, așa că n-o să-ți port pică dacă nu merge.

— OK, grozav!

Am așteptat-o să-mi trimită datele de contact pe care le avea în memoria telefonului, timp în care mi-am lăsat mintea să rătăcească la tot ce aveam de făcut înainte de a ne instala la etaj.

— Mă bucur foarte mult că am reluat legătura, Erica.

Liz mi-a zâmbit dulce, aducându-mă din nou cu picioarele pe pământ.

— Și eu.

— Cât am fost plecată, m-am gândit mult la ce mi-ai spus.

Expresia de pe chipul ei s-a schimbat, iar trăsăturile i s-au îmblânzit.

— Ar fi trebuit să înțeleg mai bine întreaga situație. Nu aveam niciun termen de comparație, așa că probabil n-am reacționat cum s-ar fi cuvenit. Îmi pare rău că n-am putut fi cea care să te ajute să depășești momentul, dar aș vrea să-ți fiu o prietenă mai bună de acum încolo, dacă nu e prea târziu.

Și-a coborât vocea în timp ce-mi vorbea, deși cafeneaua era plină de zumzetul celorlalți clienți, adânciți în propriile discuții.

— Sigur că nu e. Nu-ți face griji.

Mi-am fluturat mâna, ca pentru a-mi alunga din minte scuzele ei și toate emoțiile pe care acestea amenințau să le trezească în mine. Unul dintre motivele pentru care ne îndepărtaserăm de la bun început fusese permanenta amintire a acelei perioade dificile din viața mea pe care o împărtășisem cu ea. Voiam să mai dau o șansă prieteniei noastre, dar speram din suflet ca asta să nu însemne retrăirea trecutului la fiecare întâlnire.

— Vorbim despre o poveste foarte veche, Liz. Eu am trecut mai departe și n-am niciun chef să mai insist asupra ei. Acum am un milion de alte lucruri la care să mă gândesc.

— Corect, a încuviințat ea. Nu știu cum reușești. Eu nu m-aș putea imagina conducând o afacere. Nici măcar n-aș ști de unde să încep.

— Categoric sunt multe de învățat, dar cred că la fel s-ar putea spune despre orice. Ție cum îți merge la serviciu?

Probabil că începuse deja lucrul la una dintre cele mai mari firme de investiții din oraș.

— Grozav, chiar, cu excepția faptului că acum sunt în iadul tabelelor. Totuși, am multe de învățat și încerc să mă deprind cu toate. Cred că-mi place. În plus, la firmă lucrează o mulțime de tipi arătoși. E un bonus important.

Am râs, amintindu-mi cât de înnebunită era după băieți pe vremea când împărțeam o cameră de cămin, în primul an de facultate. De fapt, era posibil ca tocmai dragostea ei pentru băieți și petreceri să fi fost cea care ne-a dus în seara aceea afară din campus și în

sediul frăției. Am scuturat din cap, gonindu-mi din minte amintirile nopții cu Mark.

Acum, că aflasem identitatea bărbatului care mă violase, eram și mai hotărâtă să nu las respectiva experiență să pună stăpânire pe mine. Mă simțeam mai puternică decât durerea lăsată de el și ajunsesem prea departe ca să mă lamentez încă pentru inocența pe care mi-o răpise.

— Mi-ar plăcea foarte mult să vin cândva și să-ți văd noul sediu, mi-a spus Liz.

— Sigur, ar trebui să mă vizitezi, imediat ce o să punem totul la punct. Că veni vorba despre asta, chiar ar fi bine să fug. Mâine o să ne fie livrată mobila și mă așteaptă o lungă noapte de curățenie.

— Nicio grijă. Mi-a părut foarte bine să te revăd.

— Și mie.

Am zâmbit și am strâns-o repede în brațe. Apoi m-am grăbit să urc la etajul al doilea. Nu mai văzusem spațiul de când luasem hotărârea de a-l închiria. Eram entuziasmată că urma să încep să-l transform într-un loc al nostru, chiar dacă asta însemna să mă murdăresc un pic.

M-am oprit în fața ușii. Era de nerecunoscut în comparație cu aceea de zilele trecute. Lemnul fusese vopsit într-o nuanță de gri satinat, iar geamul fusese acoperit cu un strat mat, rămânând transparentă doar silueta logoului nostru, în mijloc. Am răsucit cheia în broasca din crom strălucitor și am deschis.

Acum, podeaua originală lucea de curățenie și arăta ca nouă după ce fusese rașchetată și lăcuită. Finisaje din vopsea ornamentală de culoare albă mărgineau ferestrele și pereții, acolo unde aceștia întâlneau plafonul. Un ventilator nou, fixat în tavan, și un șir de lămpi ajustabile, montate pe un suport metalic, aduceau interiorul în secolul douăzeci și unu.

Mi-am scos telefonul și am sunat-o pe Fiona.

— Bună, Erica!

— Ai ceva să-mi spui?

— Ce? Ah!

— Credeam că am depășit faza asta.

Încercam să nu ridic tonul, dar când avea să se învețe să nu-l mai amestece pe Blake în treburile mele?

— Erica, e fratele meu mai mare. Ce vrei să fac? Își dorea să ajute într-un fel. Știi cum e el.

Da, știam cum era și cum făcea să-ți fie imposibil să-l refuzi, mai ales atunci când își punea ceva în minte. M-am învârtit prin încăpere, admirând felul în care spațiul se transformase complet față de ultima dată când îl văzusem. Nu-mi puteam închipui ceva mai bun. Nu-mi trecea prin cap altceva de făcut, decât să organizez în minte piesele de mobilier. Restul îl făcuse deja Blake. La naiba cu toate!

— Păi, arată uimitor. E perfect.

— Știu. Am tras cu ochiul înainte să-ți dau cheile. A făcut o treabă grozavă. Exact ce îmi imaginasem.

Era clar că precauția ei cu privire la reacția mea se mai risipise, lăsând loc entuziasmului. Am oftat și am bătut din picior. Fir-ar să fie, și eu eram entuziasmată!

— Bine, dar tot sunt supărată pe tine, am zis, pe un ton absolut neconvingător.

— O să-ți fac cândva cinste cu un pahar și o să uiți tot.

— De obicei, am nevoie de mai multe pahare ca să uit.

Ea a început să râdă.

— N-o să te contrazic. Ei bine, bucură-te de sediu. Felicitări!

— Mersi. Vorbim mai târziu.

Mi-am lăsat jos geanta, plină cu produse de curățenie devenite acum inutile. M-am așezat turcește în mijlocul încăperii, savurând totul. Fiecare mic pas pe care-l făcusem cu afacerea în ultimele câteva săptămâni îmi păruse copleșitor, iar Blake reușea, de fiecare dată, să ducă lucrurile la nivelul următor.

Chiar atunci s-a deschis ușa și în pragul ei s-a ivit silueta lui Blake. Avea mâinile încărcate cu o sticlă de șampanie, un pled și o pungă din hârtie maro. Buzele îi erau curbate într-un rânjet atotștiutor.

— Ce mai face șefa mea preferată?

— Nu mă pot plânge, am spus pe un ton indiferent, ridicând privirea către trupul lui impresionant, ce se înălța deasupra mea.

Blake a despăturit pledul, s-a așezat pe podea, apoi a lovit ușor cu palma locul de lângă el, făcându-mi semn să mă așez alături.

— Ce-i cu toate astea?

— Mă gândeam că am putea să organizăm un picnic la birou, ca să sărbătorim noul sediu.

A zâmbit cu înfumurare, apoi a răsucit dopul sticlei de șampanie și a turnat lichidul înspumat în două pahare scoase din punga de hârtie.

Privirile ni s-au întâlnit. Blake încerca să-și dea seama în ce stare de spirit mă aflu.

— Ești furioasă?

— Poate, am mințit eu.

Din fericire, făcuse o treabă atât de grozavă, încât deja îi iertasem, și pe el, și pe complicea lui.

Blake a ridicat brusc din sprâncene, ca și cum mi-ar fi așteptat reacția. M-am cam rătăcit în ochii lui. În superbii lui ochi căprui, ascunși sub gene dese și lungi, piesa centrală de pe un chip care îmi tăia răsuflarea cu o regularitate îngrijorătoare. Contururile aspre ale maxilarului său. Pielea ușor bronzată și buzele pline, delicioase, care îmi aminteau de îngrozitoarele, dar minunatele lucruri pe care mi le puteau face. Aș fi fost în stare să mă holbez la el ore în șir și să nu mă satur niciodată de felul în care mă făcea să mă simt: posedată și obsedată. În viața mea nu mi se mai păruse că sunt atât de dorită sau atât de fermecată de o altă ființă omenească. Blake era un superb și înnebunitor pachet complet, iar eu îl iubeam până la ultima fărâmă.

Am oftat, sperând că nu arătam atât de îndrăgostită pe cât mă simțeam.

— Îți accept nebunia.

— Bravo!

S-a relaxat în mod vizibil și mi-a zâmbit. Nerăbdătoare să-i fiu aproape, i-am acceptat invitația făcută mai devreme și m-am așezat

pe pled, alături de el. Am luat paharul de șampanie pe care mi-l întindea și am sorbit din el.

— Îți place?

— La nebunie.

În ciuda îndoielilor pe care le avusese cu privire la adresă, se pare că, până la urmă, Blake văzuse ceva bun în locul acela.

— Speram să-ți placă.

— Cum de te-ai răzgândit?

El s-a încruntat.

— Ce vrei să zici?

— Atunci când l-am văzut pentru prima oară, nu te-ai sfiit să spui că deteşti spațiul ăsta.

— Evident, te-aș fi vrut mai aproape. Dar asta ți-ai dorit. Tu accepți ceea ce numești „nebunia" mea, iar eu îți accept încăpățânarea.

M-am uitat cu atenție la el preț de câteva clipe. Nu-l puteam contrazice în privința descrierii pe care mi-o făcuse.

— Unii ar putea numi asta un progres.

Blake mi-a zâmbit într-un fel care m-a făcut să cred că nimeni nu mai ajunsese vreodată atât de departe în relația cu el. Nu vorbiserăm despre asta, dar nu-mi părea genul care să facă prea multe compromisuri. Sinceră să fiu, niciunul dintre noi nu era îngăduitor, dar cumva ne descurcam. El întrecuse cu mult măsura renovându-mi sediul, dar faptul că îmi acceptase decizia era un pas în direcția potrivită.

Am sorbit din șampania rece. În cameră s-a lăsat tăcerea.

— Știi, am nevoie să mă lași să mă zbat puțin.

Blake a ridicat din sprâncene.

— Tu auzi ce spui?

— Da, aud. Și știu că n-o să progresez dacă o să te am mereu alături, intervenind înainte să apuc să înfrunt o provocare sau să fac vreo greșeală. Îmi doresc să am asemenea ocazii, altfel o să mă tot învârt într-o lume imaginară, în care tu faci ca toate problemele mele să dispară, și n-o să știu niciodată cum e să conduci cu adevărat o afacere.